

Přílohy

Rozhovory s řediteli dětských domovů

Dětský domov Lety

Co Vás vedlo k nabízení hostitelské péče?

K nabízení hostitelské péče nás vedlo především to, že jsou tady děti, které jakoby bez podobného typu péče nebudou mít nebo nemají šanci opustit zdi tohoto zařízení. Protože rodiče, byť jakoby jsou a proklamují nějaký zájem, tak skutečnost je jiná, a nebo jsou to děti, které třeba se vrátily z pěstounské péče, ta pěstounská péče selhala. Ony úplně nechtějí do další pěstounské péče, a přitom by chtěly čas od času opustit zdi dětského domova a užít si něco, co není nutné si užívat ve skupině. Takže toto byla naše nějaká motivace umožnit těm dětem, které tu dlouhodobě setrvávají, protože nemají nikoho, kdo by o ně měl zájem, dostat se ven dostat se do běžné, ani ne tak společnosti jako do běžné rodiny, která funguje, má nějaké pravidla, ty pravidla se dodržují. Aby děti viděly, jak to funguje.

Jak se vybírají hostitelské rodiny

Nejdřív je důležité sehnat vůbec někoho, kdo má zájem. Potom se snažíme, samozřejmě, abychom vyhověli zákonu o sociálně právní ochraně dětí. Tak chceme, aby hostitelé měli psychologické vyšetření, chceme výpis z rejstříku trestů a chceme samozřejmě znát nějakým způsobem jejich příjmy. Protože je to, i když je to jednou za čas, relativně drahý koníček, protože tam jde o program, o to aby děti něco zažily a tím pádem je potřeba do toho i něco investovat.

Je těžké sehnat někoho, kdo má zájem?

Je poměrně složité sehnat někoho, kdo má zájem. Ne že by zájemci úplně nebyli, ale je pro nás samozřejmě potřeba, aby to byli zájemci z relativně blízkého okolí. Ne úplně tady, ale do vzdálenosti tak 40 – 50 km maximálně, aby je to zase nějakým způsobem úplně neomezovalo a nezatěžovalo, aby to bylo pro obě strany přínosný. Takže nemá smysl mít hostitele 300 km daleko, protože ten čas by byl omezen vzdáleností.

Jaká kritéria jsou pro výběr dítěte?

Ta kritéria jsou tak, jak jsem je řekl na začátku. Jsou to děti, které buď nemohou, nebo nechtějí do svých rodin nebo případně pěstounských rodin, a je perspektiva, že v tom dětském domově stráví delší čas a je tak trochu potřeba, aby se dostaly mimo jeho zdi i jindy než když jdou do školy nebo ze školy.

Co dítě může v hostitelské péči získat?

Já si myslím, že určitě může získat opravdu zkušenost s funkční rodinou. Většina našich dětí, ne že by ty rodiny byly úplně nefunkční, nebo někde ano, ale i když se vrátí z nepodařené pěstounské péče z jakýchkoli důvodů, tak něco v té rodině nebylo úplně ideálně. Tahle forma péče dává možnost, protože je to na krátkou dobu a ta odpovědnost za výchovu tam není, je tam odpovědnost za ten pobyt ale ne za tu výchovu, tak jim to dává možnost fungovat přirozeně, poznat opravdu rodiny s funkčními pravidly, s jasně stanovenými hranicemi, za běžného fungování, byť víkendového nebo prázdninového.

Jaká jsou možná negativa?

Já si myslím, že negativa jsou především na straně nás dospělých. Je to o tom dobře komunikovat, dětský domov s hostiteli a naopak. Je to o tom, když se něco nedaří, když máme nějaký představy a ty se pak nenaplní, tak o tom mluvit a snažit se to nějakým způsobem naladit tak, aby to pro to dítě i pro tu rodinu bylo příjemný, protože tohle je opravdu o tom, že by to mělo být příjemný. Tam, pokud by to takhle nebylo, tak to nemá smysl, protože ten čas je relativně malý, který spolu tráví.

Jaké jsou Vaše zkušenosti?

Máme zkušenosti převážně dobré, já musím říct. Ale na druhou stranu máme za sebou i takovou zkušenost, kdy dítě říkalo ano chci to a po 3 návštěvách zjistilo, že to není to, co si představovalo. Ale dopředu se bavíme o tom, že je možné kdykoli skončit, že mají obě strany právo říct ne, takhle ne, už mě to nebaví nebo ani tak už mě to nebaví, jako prostě nejde to, nesedli jsme si. Takže děti i hostitelé tuto informaci dostávají. Někdy je problematický, jak už jsem řekl, najít společnou řeč, protože to je vždycky hrozně důležitý, ale spíš máme pozitivní zkušenosti než negativní.

Dětský domov Nové Strašecí

Co vás vedlo ke zprostředkovávání hostitelské péče?

Zájem dětí. Tak samozřejmě zájem dětí, protože si myslím, že ta možnost vlastně, že to dítě netráví ten čas jenom tady u nás, ale ještě někde jinde a hlavně v normálním vlastně rodinným prostředí, tak je to otázka. Je to, myslím si, významná součást té integrace nebo významnej nástroj k té budoucí integraci dítěte do běžný společnosti, tam vlastně odchytil modely běžných, normálně fungujících rodin.

Jak vybíráte hostitelské rodiny?

No my je nevybíráme. Pokud se nám někdo přihlásí, tak se snažíme tu hostitelku nějakým způsobem ošetřit a sehnat pro něj to dítě, ale ty případy, kdy se nám přihlásí rodina, která má zájem o hostitelskou péči, těch je minimum. Většinou k tomu dochází tím způsobem, že se na dítě napojí třeba někdo z širší rodiny a potom dáváme rádi souhlas k hostitelské péči a druhá možnost je, my se snažíme děti neizolovat tady u nás, sice tady provádíme nějakou zájmovou činnost, ale děti kromě toho, že chodí běžně do škol mimo dětský domov, tak chodí na kroužky, jezdí na tábory a tam samozřejmě si získají nějaký kamarády, přátele, buďto mezi dětma, ty mají rodiče a ty pak mohou mít zájem o hostitelskou péči, nebo třeba se jedná i o vedoucí těch táborů nebo vedoucí kroužků, kam děti chodí. A mně se to líbí i v tom, že to je pak provázaný nebo v řadě případů to pak je provázaný s další spoluprací s dětským domovem. Máme tady třeba hostitelskou péči, jedná se o rodinu vedoucího, člověka, kterej dělá vedoucího takového uměleckého tábora, kam jezdí naše děti, a kromě toho, že si teda bere dítě do hostitelské péče, tak ještě vlastně úzce spolupracuje s dětským domovem. Nejen na těch táborech, ale i potom třeba na nějakých víkendových akcích, takže je to opravdu propojený nejen hostitelkou, ale pak i další spoluprací s tím dětským domovem.

Jsou nějaká kritéria pro to, jaké děti můžou jít do hostitelské péče?

Jsou. Tak když pominu, že samozřejmě ten, kdo tu hostitelskou péči vykonává, že si nevezme samozřejmě každého, to je jasný, tak z druhé strany po právní stránce už je tady jenom souhlas zákonného zástupce dítěte, to je

nejdůležitější prvek, protože bez toho si nemůžeme dovolit tu hostitelskou péči vůbec rozjet.

Co pozitivního to může dítěti přinést?

Tak jak už jsem říkal, já si myslím, že nejdůležitější prvek je to, že vlastně to dítě přijímá ten model zdravě fungující rodiny, protože my mu ho samozřejmě dát nemůžeme. Přestože se snažíme, aby rodinné skupiny, se kterými u nás pracujeme, tak přestože se snažíme, aby fungovaly jako běžná rodina, tak to běžná rodina není. Pořád je to instituce a samozřejmě vychovatelé, i když to jsou jenom dva, tak se na té rodinné skupině střídají, i když tady máme model máma táta, takže vlastně chlap ženská, vychovatelé na každé rodince, tak to není normální rodina. Takže zaprvé model zdravé rodiny a za druhé možnost získat si vazbu na konkrétního blízkého člověka. Každý z nás, ty děti dvojnásobně potřebují někoho svého blízkého, takže pokud to nejsou ty rodiče, tak samozřejmě si tady z nás mohou nějakýho toho svého důvěrně blízkého člověka zvolit, protože to je na volbě každého z nás, ale jak říkám jsme instituce. Ale v případě té hostitelské rodiny je to o něčem úplně jiným. Dalším pozitivem je možná třeba podpora v průběhu vzdělávání ze strany té hostitelské rodiny a i možnost přechodu postupem času do pěstounské péče, eventuelně možnost podpory po odchodu z dětského domova. Protože samozřejmě my to dítě můžeme připravit sebelíp na ten odchod, můžeme mu zajistit bydlení a práci, ale jakmile se za ním tady zaklapnou ty dveře a přestává být naším - on to není klient, teď máme mezidobí, takže to je dítě pořád, ač mu je 26 - takže toho jedince, který odtud odchází, můžeme trochu vést, můžeme ho monitorovat, ale my ho nemůžeme vzít zpátky, kdežto ta hostitelská rodina to poskytnout může. Takže nějaké mezidobí, kdy se člověk dostane do krize, tak mu třeba pomůžeme. Tady bohužel vždycky říkám, že děti z dětského domova, že ten stát se k nim chová vlastně macešsky, protože tady je taková tendence, že by ty děti měly mít všechno, ale to není pravda, ty děti by měly být podstatně víc samostatnější, než děti v běžných rodinách, protože když mně odejde dítě z domova a dostane se po čase do nějakýho průšvihů - vyhodí ho manželka, přijde o práci nebo nevim co, tak se má kam vrátit, já mu řeknu milej zlatej, dobrý fajn, tady máš postel a umyvadlo a nás, ale budeš samozřejmě pracovat a budeš se podílet na chodu domácnosti. Můžeme si tam stanovit nějaký pravidla, ale to dítě, které odejde tady z dětského domova, tak ve chvíli, kdy se tady sepíše nějaký

protokol a opustí nás, no tak když přijde na Vánoce, no tak mu tady dáme najíst, rádi se s ním setkáváme, můžeme mu v něčem třeba pomoci, ale už mu tady nemůžeme nabídnout tu péči, kterou tu mělo v době, kdy tu bylo zákonně umístěný. To je asi všechno.

Jaká mohou být negativa?

Nemusí si porozumět s tou hostitelskou rodinou. Mám tady i případy, kdy ta hostitelka skončila z důvodu neporozumění si, a já jsem zjistil, že většinou ze strany toho dítěte, že tam docházelo k nějakým krádežím a podobě. Dítě nebylo schopno přijmout pravidla. Další negativum může být, že přes veškerý ty vyšetření, který se u těch zájemců o hostitelskou péči provádějí, tak může dojít k tomu že... nebo takhle ty vyšetření jsou psychologický, dělá se návštěva, šetření v rodině, ale tam se dá odchytil, jestli tam není nějaká pedofilie nebo nějaký jiný skrytý důvod proto, proč oni chtějí mít to dítě v rodině, ale těžko se odchytili takové ty věci, že ta výchova je neodpovídající. To znamená, že nám s tím dítětem začnou třeba chodit do hospody, začnou kouřit a podobně, to se při těch vyšetření, který si myslím, že jsou v řadě případů zbytečný, jenom to obtěžuje a odrazuje lidi od té hostitelské péče, to se tam nepodchytí. Jinak mě nic negativního nenapadá, já mám takovou zkušenost, že řada domovů se k tomu staví dost odmítavě k té hostitelské péči, protože to je práce navíc, ale myslím, že to má obrovský přínos nejen pro ty děti ale i pro nás, protože nám to v některých případech může usnadnit tu dlouhou cestu do života, což si myslím, že je z těch klíčových prvků, proč hostitelka ano.

Jaké máte Vy tady zkušenosti?

Vesměs pozitivní, až jak říkám na, nevím, jeden dva případy, kdy v jednom případě opravdu ta hostitelka skončila na tom, že to dítě chtělo opravdu v tý hostitelce jenom brát a docházelo tam potom opravdu ke krádežím. Ten hostitel byl, myslím si, že až velice naivní, i když profesionál pedagog a jaksi neuvědomoval si, že ty děti nebo některý návyky dětí umístěných v dětském domově odpovídají tomu rodinnému prostředí, ze kterého vyšly. A on měl vlastně tenhle hostitel dokonce dva kluky v hostitelce a on jim pořídil mobily s nějakým paušálem a oni mu pak protelefonovali každý 8 000 za měsíc a potom to z nich nemohl dostat a nedostal. A byly tam ještě nějaký další teda krádeže, takže to potom postupně skončilo.

A potom jsme měli ještě jeden nepovedený případ, kdy přes hostitelku jsme chtěli malého kluka umístit do pěstounky, s tím že on by tam nejdřív začal v hostitelce a pak šel do pěstounky, ale bylo to dítě, který potřebovalo, řekl bych, až odborný vedení. Je to týrané dítě se všemi příznaky, syndromy týraného dítěte, navíc je pod psychiatrickým dohledem, ale velice milej kluk. Ta rodina to prostě podcenila a nezvládla, oni si s tím prostě nevěděli rady, tak jsme od toho museli jít pryč. Jinak opravdu, musím říct, že je to pro nás obrovské přínos. Vemte si, že většina dětí tady má nějaké rodiče nebo nějaké příbuzenstvo, může k nim jezdit na víkendy, na část prázdnin, na celý prázdniny. A teď tady máte třeba deset let dětí, který se nikam nikdy nedostaly, takže s námi absolvují všechny ty tábory a ty další a další věci. Opravdu tady zůstávají „na ocet“ jako jediní třeba přes prázdniny, i když loni se to podařilo, to jsem tady byl na Vánoce na Štědrý den jenom se čtyřma dětma, ten zbytek se povedlo někam „udat“. I po té psychické stránce je to pro ty děti báječný, že mají možnost prostě se někam podívat, že tady nezůstávají s námi po celý rok. A pak samozřejmě, to už jsem říkal, ty odchody do života. Tam to nejenom nám samozřejmě, ale především těm dětem, to velice usnadňuje, že tam ta podpora není jenom z naší strany, protože my jsme schopni podporovat nějakou radou, pomocí, ale nemůžeme podporovat finančně, kdežto ta hostitelská rodina jo.

Dětský domov Dolní Počernice

Co vás vedlo k začátku poskytování hostitelské péče?

Tak nás zavedla na hostitelskou péči bývalá paní ředitelka, z toho důvodu hlavně, že ty děti mohou jít na víkend do rodiny, kde vidí, jak ta rodina běžně funguje. Mají tam najednou mužský a ženský vzor, což my tady v dětském domově v jednu chvíli neumíme a asi nikdy ani umět nebudeme, protože stát nebude mít peníze na to, aby tady mohli být muž a žena najednou při těch dětech. U nás teda se to snažíme dělat pro děti, které už nemají šanci na pěstounskou rodinu, tedy u dětí od 11. a 12. roku, pokud jsou právně volné, což bylo jeden čas více, teď je to už zase horší. (telefon) Hlavně teda proto, aby viděly ty vzory. Co jsme měli hostitelské péče, tak víme, že funguje i po zletilosti u některých, takže zase mají ty děti v někom oporu po odchodu do vlastního samostatného života.

Jak vybíráte hostitelské rodiny?

Tak my je víceméně nevybíráme. Stává se nám teda, že se nám ozvou hostitelské rodiny, my je nakontaktujeme nebo jim řekneme, že by měly dojít za sociální pracovníci jejich podle místní příslušnosti. Tam oni tedy vyplňují dotazníky a tak, aby prošli celým tím školením. V případě že už jsou schválení, schválenou hostitelskou rodinou, a my máme zrovna právně volné děti, tak je pak kontaktujeme se sociální pracovníci dítěte a už víceméně se pak udělají návštěvy, nejdřív tady pak tedy ten víkendovej pobyt.

Jak vybíráte děti do hostitelské péče?

Tím, že to jsou starší děti, takže jednak teda musí být právně volný, anebo pokud se nám podaří dát nebo sehnat souhlas jednoho z rodičů tak, jak je dané v zákoně. A pak teda s těmi dětmi o tom mluvíme, a to z toho důvodu, že některé hostitelské péče nevyjdou, protože to selže z důvodů, že si nesesnou ti rodiče nebo tedy hostitelé s dětmi, ať už je to ze strany dítěte nebo ze strany těch dospělých. Takže s nimi musí proběhnout příprava v tom duchu, že se může stát, že to nevyjde, aby od toho v první chvíli neočekávali víc než je, protože další zklamání by mohlo mít docela vážné důsledky. Takže vybíráme a i teda se děti ptáme, jestli zájem mají nebo nemají. Takže se snažíme se všemi dětmi, které by připadaly v úvahu, tak o tom mluvit a hodně dáme na jejich vyjádření.

Co může dítě v hostitelské péči získat?

Co může získat...Hlavní, proč se to dělá, aby teda mimo toho kontaktu a nějaké podpory, tak chceme, aby získalo ten náhled toho, jak to funguje v té rodině, aby až jednou on sám nebo ona si založí rodinu, tak aby měli nějaký lepší model, než který viděli doma. Protože hodně dětí přichází po desátém roce, asi 75% přichází až po desátém roce. I proto třeba těch hostitelských péčí není tolik. Navíc teda většina dětí se s rodiči stýká nebo s nějakými příbuznými. U nás zhruba polovina dětí chodí na víkendy domů nebo k nejbližším příbuzným. Takže těm, co to nemají, tak hlavně aby viděly ten model rodiny, to by měl bejt jako základ. Naopak se třeba nebo naopak musíme kolikrát tlumit ty hostitele, aby těm dětem nekupovaly zbytečný dárky a takovýhle věci. Aby tam to nebylo, aby to dítě nevnímalo z toho - půjdu tam, protože dostanu nový mobil, to by bylo určitě špatný. Kromě tý ukázky tak i takový to, pro ty děti je výhoda, že mají někoho pro sebe, takže i ta vztahovost tam je.

Jaké mohou být negativní stránky?

Negativní stránky hostitelské péče jsou nebo se kterými jsem se já osobně setkal, tak je snaha o to dát tomu dítěti tolik lásky, protože on je ten chudák z dětského domova a doteďka mu všichni ubližovali, a dochází dost často k tomu, že to dítě opravdu tam jde více z vypočítavosti. Hodně dětí nebo některé děti už dokážou i trošku jakoby ty hostitele zmanipulovat, aby si je získaly na svoji stranu, aby je přesvědčily, že oni jsou opravdu ty chudinky a že doteďka jim každý ubližoval. A u těch hostitelů trvá tři čtvrtě roku než pochopí - aha tak ono to není tak, jak to vypráví to dítě, oni mě v tom dětském domově opravdu upozorňovali správně. A takže ta nespolupráce jednak ublíží hodně hostitelům, protože oni ztratí hodně času s tím, než se dostanou k tomu základnímu problému a k tomu, že je potřeba to dítě udržovat v nějakých hranicích, tak jak je zvyklý, aby nesklouzávalo do nějakých problémů a neutíkalo trošku z reality někam jinam. Tak to je asi takový velký negativum. Jakoby špatná spolupráce, špatná komunikace, nedůvěra v ten dětský domov. Měli jsme případy, kdy hostitelka, která teda pak přešla do pěstounky, tak měla pocit, že ta holčina že má na víc ve škole, tak teda nějaké jazykové kurzy, a že by měla přejít z učiliště na střední školu. A tak jako my jsme se jí snažili vysvětlit, že skutečně ta holčina na to nemá, že se akorát bude trápit, měla by dostat šanci, říkám dobře tedy, tak jsme přistoupili na to, že by mohla přestoupit. A tý

hostitelce opravdu vlastně za půl roku, kdy mělo dojít k přestupu, tak přišla s tím, že na to to dítě nemá a že se nám omlouvá, že nám nevěřila. Takový případy jsou a dost často ty hostitelé jakoby mají tendenci říct, no ale to ne to ten dětský domov zanedbal a to my vás udáme. Takže místo spolupráce dochází ke třenicím. Až téměř jednou jsme měli, že tedy skoro podali trestní oznámení na to, co si dívka vymyslela a pak tedy až těsně před tím, než mělo dojít k tomu kroku, tak se to objasnilo, dívka přiznala, že si to vymyslela, aby si je získala na svou stranu, částečně je vydírala. Takže tam jsou ty negativa v tom, že ty hostitelé nesprávně posoudí situaci, nechťejí slyšet ty názory těch vychovatelů, kteří pracují s dětmi 3, 4 roky. Dost často je ten jejich náhled takovej jako no státní dětský domov, co jsme čekali. A ty děti v tomto starším věku jsou už sociálně zdatní a je to u nich něco jiného, než když máte dítě celou dobu doma, jednak jsou to vaše geny, nějak tak jako to dítě přemýšlí podobně, protože je čistě vaše a tahle odlišnost hostitele opravdu zaskočí. Tam není žádná ta velká citová vazba hned od samého začátku. Taková ta představa lidí, že přijdou, přiběhne deset dětí, skočí jim kolem krku a budou s nima chtít odejít. To prostě není, tak to nefunguje a kor u těchto starších dětí. Takže tam je to podcenění situace, může také hrát velkou roli. Tak to jsou asi takový negativa.

Stává se často, že hostitelská péče přejde do pěstounské péče?

Podle našich procent zhruba $\frac{1}{3}$ přejde, tam se to podaří. A když třeba někteří, co nepřešli, tak stejně další $\frac{1}{3}$ z nich pokračuje po tom 18. roce vlastně již v neformálním vztahu, ale funguje to dál. Takže pro ty děti je to velká výhoda, pokud se podaří ta hostitelka, tak že mají jakoby tu podporu dál. Některé ty hostitelky samozřejmě končí, ať už je to z důvodu toho, že selže dítě anebo selžou představy těch rodičů nebo teda hostitelů. Protože přeci jen každý má nějakou představu. Měli jsme například případ, kdy hostitelka skončila, protože hostitelce se zdálo dítě moc akční a dítěti se zdálo zase paní moc akční, takže se nesladili, no nebyl to ten střed vyvážený. Takže zhruba třetina přejde, třetina pokračuje neformálně, třetina končí a těch případů, kdy hostitelka pokračuje až do 18. roku - a pak, protože už tam není žádný ten právní vztah, i když on tam v té hostitelské péči není tak závažný jako při pěstounské péči, ani tam nejsou výhody pro hostitele finanční a podobně, takže vztahy, které končí 18. rokem je minimum, spíš zanedbatelný.

Dětský domov Klánovice

Co vás vedlo k poskytování hostitelské péče?

K hostitelské péči nás navedlo předchozí vedení dětského domova, které s hostitelskou péčí začalo. Hostitelská péče tu probíhá již delší dobu. Důvodem pro její zprostředkovávání, my ji neposkytujeme, poskytují ji hostitelské rodiny, my ji zprostředkováváme, tak důvodem je především její prospěšnost pro děti. Ta hostitelská péče je pro starší děti jediná možnost, jak oni se mohou dostat mimo ústav mimo dětský domov, je to něco, co oni sami chtějí. Hlavně to mě k tomu motivovalo, děti mi sem chodí a říkají: „teto najdi mi nějakou rodinu, my chceme do rodiny“. Ta hlavní motivace přichází od dětí zpravidla a musím říct, že ta zkušenost s hostiteli je pozitivní. Já jsem tady nezažila za ten rok a půl nikoho, kde by byl nějaký zásadní problém. Většinou ti lidi, kteří přijdou a žádají o to, aby mohli dělat hostitele, tak vesměs to jsou lidé, kteří se dlouhodobě a marně snaží dostat dítě do vlastní péče, adoptovat ho nebo do pěstounské péče. A potom rezignují a většinou prosí aspoň o tu hostitelskou péči. Takže zkušenosti s nimi máme dobré, já si velmi dobře uvědomuji i ta rizika té hostitelské péče, ale musím říct, že po zkušenosti v praxi ta pozitiva převažují.

Podle čeho jsou vybírány hostitelské rodiny?

Myslím, že my si moc nevybíráme jako v tom smyslu, že bychom tu měli zástupy a vybírali si. Právě že je to o tom, že je aktivně hledáme, oslovujeme nebo se snažíme prostě komunikovat se známými, známými známých a jejich známými. A zase ti, kdo už byli někdy nějakým způsobem úspěšní, tak to šíří dál. Snažíme se dělat akce komunitní pro tady okolí, pro lidi z Klánovic a okolí, snažíme se zvát na akce děti, kamarády našich dětí. A takovýmhle způsobem se nám povedlo, že si teď jedna rodina žádá o hostitelskou péči pro Fandu, kterého znají, se kterým dlouhodobě komunikují. Takže my si pěstounské rodiny nebo hostitelské rodiny tedy jako opravdu nevybíráme, my si hledáme kontakty a jsme rádi, když narazíme na někoho, kdo o to má zájem. A potom ta kritéria jsou samozřejmě daná a není to nějaká divočina, ti lidi musí být a musí se nechat prověřit sociální pracovníci, to vždycky dělá ten příslušný OSPOD. A musí to být lidi, kteří jsou trestně nestíhaní, jsou to lidi, kteří mají sociální zázemí, finanční zázemí a samozřejmě musíme vědět, i že nemají žádný pokřivený vztah k dětem, že nejsou nějakým způsobem nebezpeční. Tak

tohleto všechno samozřejmě musí být prověřený. To prověření já považuju za důležitý. Teprve potom může nastat ta hostitelská péče v tom smyslu, že třeba si děti berou na výlety, že si je berou na víkendy.

Podle jakých kritérií jsou vybírány děti do hostitelské péče?

Zase, ta správná odpověď asi je taková, já si myslím, že by každé dítě mělo mít nějakou hostitelskou rodinu nebo nejlépe by jich mělo být co nejmíň v dětském domově. Takže by měly mít svou vlastní rodinu případně náhradní rodinu, ale to bohužel není úplně možné v praxi. Takže se snažím ty děti... vím, že některé po tom přímo touží, samy to chtějí. Jejich rodina nefunguje a ty děti přijdou, samy to chtějí, samy žádají tu rodinu, chtějí do nějaké náhradní rodiny. Protože už to buď někde viděly u svých vrstevníků, nebo jsme o tom diskutovali na nějaké besedě. Takže jedno kritérium je, když ty děti samy chtějí, nikdy nikoho nenutíme, to v žádném případě. Vždy tam je na prvním místě zájem toho dítěte, ale někdy to i iniciujeme s tím, že třeba někdo přijde s tímhle zájmem, tak ho pozveme na společnou akci děcáku, a vidíme, jestli se tam třeba ta vzájemná sympatie objeví anebo ne mezi nějakým dítětem a tím zájemcem. Pokud tam nějakým způsobem ta sympatie zafunguje, a musím říct, že děti jsou velmi kritické velmi, jako děti jsou v mnoha ohledech vůči těm hostitelům, jak bych to řekla – prostě nešanují jim, prostě nemají zájem o to, aby se hrálo nějaké divadlo. Oni prostě chtějí někoho normálního, pokud možno zdravého, pokud možno, aby se s ním mohly vídat, někoho, kdo je příjem aspoň trochu za svý. Takže ta kritéria, si myslím, nejsou nikterak přehnaná, ale musí tam být zájem toho dítěte a sympatie, vzájemná sympatie těch lidí. A pak jsou zase ještě podmínky, že to dítě má třeba sourozence nebo má rodiče, kteří sem občas dojíždí, tak se snažíme o to, aby tam byl smír s těmi sourozenci a s rodiči, aby rodiče proti tomu nebyli, což je občas taky docela obtížný, protože ačkoli přijdou jednou za půl roku, ačkoli se o ty děti nestarají, tak najednou jakoby jim je chtěl někdo brát. Tak moc nadšení nebývají, ale většinou se to podaří.

Od kolika let můžou jít děti do hostitelské péče?

Spíš ty starší, já nevím, není to nějaká hranice, není přesná. Tam, je pravda, že většinou do pěstounské péče chtějí rodiče, nebo ti náhradní rodiče chtějí děti tak předškolního věku. To znamená, že od školního věku se stává docela běžně, že ty

děti už nemají šanci na adopci nebo na osvojení. To už tady potom ve věku 10, 7, 8 let se nám málokdy stane, že by je někdo chtěl adoptovat, ale ty děti do 5, 6 let tak ještě šanci mají. Čili ta hostitelská péče je otevřená pro děti od těch 7, 6, 8 let do těch 18, pak už většinou nechtějí, pak už jsou velký.

Co dítě může získat v hostitelské péči?

Je toho hodně, co může získat, ale je otázka, jestli to vždycky tam je. Ale teoreticky, když vezmeme ideální stav, tak to dítě konečně může získat někoho pro sebe. Tady v domově má pořád tetu, tety, dvě na skupině a jednu noční. Ty tety jsou vlastně tady jednou nohou doma, ale jednou nohou mají svůj vlastní domov. A ještě k tomu jsou vždycky pro skupinu 8 dětí, což už je mnohem lepší, než to bylo dřív, ale na druhou stranu 8 dětí většinou rodiny nemívají, pořád ještě je to číslo poměrně veliký. A znamená to, že ty tety a strejdové – máme tu i muže, mají na děti poměrně málo času, třeba se s každým z nich individuálně třeba učit nebo s každým z nich individuálně vzít kolo a projet se s ním. Tohle všechno ta hostitelská rodina poskytnout může, protože zpravidla to bývají rodiny s jedním dítětem nebo taky s žádným, když jsou třeba bezdětní, nemůžou mít děti, ale i když mají děti, tak mají třeba jedno nebo dvě a to další dítě tam jakoby přirozeně zapadne a oni mají možnost se mu prostě věnovat daleko víc individuálně. A vzniká tam to, co tedy, jak říkají někteří odborníci u dětí z domova a vůbec dětí, které jsou v institucích, nevzniká, vzniká tam osobní pevnější vztah individuální, který je základem všeho žití. Protože, když se nemůžete vztahovat k jedné osobě od dětství, se vám ten základní vztah, o který se opíráte, což je většinou matka a otec ale minimálně matka, tak máte narušenou tu vnitřní ten vnitřní svět, tu vnitřní stabilitu a je hrozně těžký to v životě potom to napravit, překročit ten stín. Takže ta hostitelská péče, pokud jsou ty děti menší, tak si myslím, že se tam ještě vytváří šance, ten vztah nějaký vytvořit. A to riziko hostitelství je, proto ho spousta lidí kritizuje, právě v tom, že se může stát, že ty lidi se z toho jako z toho hostitelství, že ho ukončí brzo, že se jakoby do něho zapojí na krátkou dobu nebo málo vážně, že to dítě pořád čeká nebo že po půl roce řeknou: už jezdit nebudeme, a nic se jakoby stát nemůže. To dítě nemá na ně žádný nárok. A pak tohle když se stane, tak může tomu dítěti uškodit, to je to riziko. Ale právě proto, když pracujeme s těmi nebo říkáme těm hostitelům, jak to bude, tak právě se snažíme i s nimi nějak komunikovat v tom smyslu, že ten vztah nesmí být

krátkodobý, nesmí být krátký. Radši ať řeknou tomu dítěti, že budou jezdit jednou za měsíc na jedno odpoledne, nebo že přijedou na jeden víkend za dva měsíce, ale ať to není s tím, že to skončí, aby se nemuselo bát, že to skončí. To je totiž to podstatné, aby ten vztah vydržel, když se osvědčí. On se samozřejmě taky někdy neosvědčí, to se tady stalo taky, a potom se ty lidi rozejdou, ale to nám, myslím si, snad neublíží, protože to ukončily děti samy s pocitem, že už tam chodit prostě nechtějí. To byl pan učitel ze školy, měl zájem o hostování jednoho z našich dětí, jednoho ze svých vlastních žáků ve třídě. Pepa tam chodil nějakou dobu do rodiny a pak řekl, že už tam chodit nechce, protože tam je malá holčička a jeho už to nebavilo, nemůže hrát fotbal, sice jezdili na výlety, ale on že radši bude s klukama, vrstevníkama. A pán to vzal úplně v klidu, Pepu občas někde pozve do teď, ale už to prostě jakoby skončilo ta hostitelská péče. To si myslím, že tomu Pepovi neuškodilo. Opačně se to může stát, když to dítě závislost jakoby získá, ten hostitel to ukončí, tak my ho vlastně nemůžeme nijak právně donutit k tomu, aby to neudělal, a on to může ukončit, a tomu dítěti by to mohlo uškodit. Takže opravdu se snažíme, aby to byli lidi zodpovědní, hlídáme to, aby do toho nešel někdo jen tak lehkovážně, tohle je hrozně důležitá věc. To hostitelství fakt má veliký riziko, protože u té pěstounské i adoptivní péče jsou určité právní mechanismy, který tomu dávají pevnější hranice.

Hrozí u hostitelské péče ještě i jiná rizika?

No samozřejmě, že tam hrozí rizika, to je právě to, co ale hrozí, myslím si, že hrozilo, viděli jsme i děti, u nichž v těch rodinách byly excesy, týrání a ponižování a psychický útlak. To v novinách ty nejhorší případy se dočtete o adopcích ruských dětí do Ameriky, o tom dítěti do Švédska, myslím, že jak ho tam utýrali. To riziko vždycky hrozí, ale u té hostitelské péče si myslím, že je menší tím, že tam odchází již větší děti. A ty větší děti už vybaveny věčnými debatami tady u nás o tom, jako co je jeho právo, co je jeho povinnost, co jak se lidi k sobě mají chovat, co mají dělat. Takže si myslím, že by se dokázalo ubránit, ale to riziko tam je, že se něco stane, byť by to měl být člověk prověřený sociálním odborem... Jaká ještě jiná rizika ještě to může mít ... Riziko toho, že ty děti jenom využijou ty hostitele v tom, že budou po nich chtít peníze, naše děti jsou někdy docela materiálně založený, budou je mít jako zdroj peněz a navazování vztahu bude na vedlejší koleji nějaké, ale to si myslím, že by ta hostitelská rodina zase dobře poznala. Nevím, já tam jako žádná jiná velká

rizika nevidím než ta, která jsou u pěstounské péče a adopce taky poměrně na místě. Ale tady to riziko ukončení je enormně vysoký a to je třeba uhlídat.

Jaké máte Vy zkušenosti?

To už jsem říkala. My máme, já za ten rok a půl můžu říct, že ta moje zkušenost, právě protože se tomu věnujeme jakoby cílevědomě, snažíme se při všech možných aktivitách ty lidi vytipovávat a přizvávat je sem a zapojovat je do toho dění tady v domově a jejich příbuzné a dědečky a babičky, a když se nám tady něco stane – to je případ takový trochu extrémní, ale stalo se, že nám tady pán srazil dítě na přechodu, ale jen tak malinko, on tam prostě vběhnul a ten pán sem chodí, opakovaně mu nosí dárky a tak. Nebo to je zase extrém, ale snažíme se, aby tady v Klánovicích nebo na ranči a v okolí, když se pořádají akce třeba trhy, jarmark nebo když jsou čarodějnice nebo když jsou tyhle akce venkovní, tak aby tam naše děti pravidelně jezdily, a oni se seznamují s tím okolím, a máme tady právě teď jednu pani, která snad by uvažovala o té hostitelské péči. Tak jako hledáme všechny možné cesty, já to určitě podporuju, protože s tím mám dobrou zkušenost. Sama si můžete s těmi dětmi promluvit, myslím si, že třeba Světlanka, která se té rodiny nemůže dočkat, vám určitě řekne, že to je hrozná nespravedlnost. Matka její pije, otec taky pil, není to nejlepší a ona by strašně tu rodinu chtěla, právě že už tu hostitelskou. Oni už ví a nechtějí třeba do pěstounské rodiny. Máme tu chlapce, kterého vrátili, rodina ho vrátila zpátky do domova z pěstounské péče ne z adopce, z adoptivní péče. On tady prostě dokázal, vysvětloval dětem, jak to nebylo dobře. Tady je hodně dětí, myslím si, že nechtějí už jakoby... Chtějí mít to zázemí toho domova tady, které znají, tady znají nás, znají to prostředí, ale chtěly by tím jedním krokem nakročit ven a to tahle forma umožňuje. Mám zkušenosti převážně pozitivní, s kým nemám pozitivní zkušenosti je odbor náhradní péče, který by to měl zajišťovat, ti nám zatím nepomohli ani jednou, ani s jednou pěstounskou péčí, ani s jednou hostitelskou péčí. Kdyby alespoň nekomplikovali tu práci, ale zřejmě jsme „příliš úspěšní“ a někomu to vadí.

Dětský domov Kralupy nad Vltavou

Co vás vedlo ke zprostředkovávání hostitelské péče?

Nás k tomu vedly potřeby dětí. My jsme víceméně uskutečňovali hostitelské dohody na základě toho, že dítěti vznikl nějaký kontakt, toho dítěte, většinou s kamarádem, že jo, chtěly u něj přespat a tak dál, a rodiče žádali. Takže touhle formou se uskutečnilo to přátelství. Ale dlouho to netrvalo, protože děti jsou přelétavý, že jo, takže než jsme to stačili vyřídit ty formality, než navštívil rodinu, tak měl jiného kamaráda a tak dál. Tak to byly ty první hostitelské dohody. Pak to byly, který vznikly s dospělejma lidma, kdy byli třeba na táboře s nima, že jo, a tak. Jednou jsme to zkusili s víceméně cizí osobou, která byla na horách taky společně s náma teda, jo, ale tam to taky nevyšlo. A nebo je to strejda, kontakt, co už to dítě dříve mělo. Kluci, dvojčata, tady měli kontakt s paní učitelkou z bývalý školy, s maminkou kamaráda, ty se teda odstěhovali, paní učitelka se taky odstěhovala. A ty děti už pak v pubertě nechtějí nikam chodit do rodin, aby si je brala bývalá paní učitelka na výlet a podobně. Tam to pak není ani tak z pohledu těch dospělejších jako z těch dětí, skončí ta potřeba. Čím je dítě starší, tím nechce jezdit na společné výlety, ale hledá vrstevníky, že jo. Poslední jsme měli dohodu, kdy teda už zletilý, který zůstal v zařízení, ale ještě před tou zletilostí mu byla uskutečněna dohoda s rodičema přítelkyně, ale to má výdrž tak měsíc vždycky, takže tam byl na prázdniny měsíc a skončilo to velice špatně teda, to ani nebudu říkat.

Jsou nějaká kritéria, podle kterých jsou vybírány děti do hostitelské péče?

Hlavní kritérium je základní, jestli má dítě zájem. Pak už teda ty kritéria uskutečňuje víceméně ta ospod, která zkoumá ty podmínky. Teda víceméně to vzejde z potřeby toho dítěte. My nevyhledáváme hostitele, protože tu máme děti staršího věku a jednak mají rodiče. A často to koresponduje i teda s potřebami té rodiny, takže hostitel si je chce vzít, rodiče jsou většinou, když to tak řeknu, pomalejší než zažádají a to dítě má jet do té hostitelské rodiny a najednou se ozve v pátek rodič a ten má přednost. Takže tam je to komplikovaný ještě z tohohle. A ty děti, který jezdí každý týden domů nebo jednou za čtrnáct dní domů nebo jednou měsíčně vůbec tuto potřebu jezdit k někomu cizímu nemají. Takže většinou už ty děti mají kontakty s tou rodinou, málokteré dítě ty kontakty nemá a ta hostitelská péče s tím koresponduje, což je pochopitelný. Ten hostitel si naplánuje nějakou činnost, nějaký

výlet a tak dál a nakonec na poslední chvíli dítě jede radši domu, než do té hostitelské rodiny.

Co dítěti může hostitelská péče přinést v pozitivním smyslu?

Tak samozřejmě život v té rodiny, že poznají ne ten kolektivní život tady. I když se snažíme to přizpůsobit podmínkám, jak to vypadá v rodině, tak přeci jenom z toho důvodu, že těch dětí je víc, tak určitý činnosti jsou organizovaný. Když to řeknu laicky, tak doma si dítě, když má hlad, dojde do ledničky, může si vzít pacholík a tak dál, tady je pacholík k svačině v půl třetí a je to. Takže tam poznají ten život ne tak organizovaný. Já tomu říkám táborový život, kdy je to nutný, když jede dítě z domova na tábor, tak tam má tenhle režim taky, v té domácnosti to je něco jiného. Každopádně ve školství je málo mužů, takže i tam vidí ten model matka – otec, ty rodiče. Tady vidí tety a střídající se. Ale zase je pravda, že kolikrát to dítě je k nám umístěno v 15letech a tohle dobře zná, to není deska nepopsaná, že by nevědělo, co to je rodina. Ono z té rodiny akorát špatné přišlo, takže ten model znají, ale možná teda z té spíš špatné stránky, kdy docházelo ke střetům mezi rodiči nebo nefungující to byla rodina.

Jaká mohou být negativa nebo rizika hostitelské péče?

No každopádně často ten hostitel není pedagog. Už to vyplývá teda z toho, že kdokoli by mohl tu hostitelskou činnost provozovat. Takže náš konkrétní případ byly dívky romského původu. Měly hodně hodného strejdu, jednak nevíme, k čemu tam teda mohlo docházet, proč o ně měl takový zájem, je to tedy moc milý člověk mimochodem, ale on je pouštěl na diskotéky. To, co my jsme jim tady neumožňovali, tak on je kryl. On si je vzal, holky o to stály, samozřejmě, ale stály o to, ne protože budou se strejdu, ale protože on je benevolentní a pustí je v noci. My jsme se toto dozvěděli, takže na základě toho byla tato hostitelská péče ukončena. Takže on nedodržel nějaká pravidla, a když řekly holky, že chtějí peníze, tak jim dal peníze, když holky řekly, že potřebují, aby si je vzal, že potřebují jít na diskotéku na Kladno, tak on si je vzal, holky přišly k ránu. Takže tam to nefunguje ještě z takového důvodu.

Jakou máte zkušenost s hostitelskou péčí?

No špatnou. Jednak to teda skončí dřív, než se to kolikrát uskuteční. Takže i ta cesta než to administrativně projde, než se sejdeme a sepíšeme dohodu, tak to přátelství už skončí, takže už se to neuskutečňuje. A i částečně teda ty hostitelé nejsou tak trochu informováni nebo nejsou znalí. Oni by si to dítě půjčili, ale už jsou tam taky finanční otázky. Měli jsme hostitelskou činnost nad chlapečkem a jeli do zoologický a vznikla otázka, kdo bude platit ten lístek a cestu autobusem a náklady. Takže ten hostitel si neuvědomuje, že když si to dítě vezme tak se vším všudy, nakonec i s kapesným denním. Takže tam je to půjčit si dítě a nějak tak teda... Nebo ten hoch byl bez prostředků, na kapesné mu nevznikl nárok, protože byl v hostitelské péči, takže to skončilo tak, že tam kradl, že jo, protože je zvyklý kouřit, peníze neměl, on teda šel na brigádu, ale tam nevydržel, že jo, tak jim tam vybral kasičku. Takže hostitel teda musí taky počítat, že ty náklady půjdou za ním. Na druhou stranu jsme pak měli hostitelskou činnost, kde byli materiálně zdatní, ale zas to taky nedělalo dobře, přijela s novými věcmi s dárkama a na druhou stranu tady měla bratra, který jí silně záviděl, takže ten sourozenecký vztah se naopak rozkládal než to. I když teda záleží na člověku, když už tu má toho sourozence, tak ho nějakým způsobem přiberu. Takže nemáme žádnou hostitelskou péči.

Rozhovory s pracovníci orgánů sociálně-právní ochrany dětí

Orgán sociálně-právní ochrany dětí Praha 17

Co vše musí člověk udělat, aby se mohl stát hostitelem?

Měli by se zaregistrovat na krajském úřadu. Tedy měli by navštívit nás, sepsat žádost, tu my postoupíme krajskému úřadu. Tam dojde k tomu, že oni si je pozvou a zařadí je do registru. Záleží na tom, kdo je žadatelem o hostitelskou péči, pokud máme pochybnost, pokud je to muž tedy, a máme pochybnosti, můžeme žádat sexuologické vyšetření, protože tam je na místě to vyšetření žádat. Pak už magistrát vydá rozhodnutí, jestli jsou vhodní či nejsou vhodní. Pokud se ta rodina s dítětem zná, tak si myslím, že nemusí jít až úplně přes ten krajský úřad. Když to jsou třeba příbuzní, tak je tolik nevyšetřujeme, ale jinak přes ten krajský úřad. Magistrát pořádá kurzy pro osvojitele, pěstouny i hostitelské páry, tedy žadatele o hostitelskou péči, s teoretickou přípravou, někdy i praktickou, ale ta náplň kurzu je dána magistrátem.

Je o ně pak v průběhu hostitelské péče ještě nějak pečováno?

My co tady máme hostitelskou péči, tak se snažíme s hostiteli jednat. Jednak musí jít přes nás, pokud to je naše dítě, souhlas s uvolněním, propustkou, takže my ty děti, které pouštíme do hostitelské péče, tak u těch hostitelů máme prošetřené poměry a někdy, protože musíme navštěvovat ty děti v dětských domovech, tak pokud jsou třeba ty děti tady, tak s těmi hostiteli přijdou sem nebo je navštěvujeme v těch rodinách a de facto máme prošetřeny poměry v rodině, a jednak s těmi dětmi mluvíme i o hostitelské péči i o dětském domově.

Podle jakých kritérií vybíráte dítě pro hostitelskou péči?

Vesměs jsou to děti starší, protože pokud je dítě vhodné do osvojení, dělá se to co nejdřív, takže nejmenší děti jdou od osvojení, pokud nejsou umístitelné do osvojení, nastupuje pěstounská péče a pokud nejsou děti umístitelné do pěstounské péče, což už jsou děti vesměs starší, tak nastupuje hostitelská péče. Samozřejmě může být v hostitelské péči i dítě menší, ale vesměs se jedná o děti starší, které nebylo možné umístit do náhradní rodiny natrvalo.

Co dítě může pozitivního v hostitelské péči získat?

Jednak naváže osobní vazby s novým prostředím a nějakou rodinou. I když se říká, že by se tam neměly vytvářet takové ne úplně citová pouta, ale samozřejmě když si dítě vezmu, tak k němu nějaký cit mám, to nejde říct... ale aby si ty děti nemyslely, že si ten hostitel bere dítě natrvalo, nic mu nesliboval. Ale i tak se dostane do běžné rodiny, kterou předtím nepoznal, takže má obraz, jak by rodina měla fungovat, nebo když je to samo-žadatel, tak jak žije člověk byť osamocený tak běžným životem. Takže se učí pro život, dál něco do vstupu do života a jednak také naváže pouto nebo nějaké kontakty, které mu pomohou dál, až opustí dětský domov, a jednak zažije další zážitky, které v tom dětském domově nelze zažívat. Takže je to takový pohled na běžný život.

Může mít hostitelská péče nějaká rizika?

Samozřejmě, je tedy žadatel muž a není dobře prošetřen jeho opravdový zájem, tak tam může dojít k nějakým kontaktům pedofilního zaměření žadatele, neříkám, že to je běžné, ale tohle riziko tam vždycky je. Samozřejmě, riziko je v tom, že člověk přebírá za dítě zodpovědnost, takže je vystaven i docela takové zátěži, aby se s dítětem něco nestalo, aby neuteklo, což u těch dětí z dětského domova je možné, když vidí, že mají tu volnost, tak... Takže žadatel se vystavuje velkým rizikům. Nebo může – neříkám, že se to stává – ale může dojít ke krádežím, pokud dítě vidí, že hostitelé mají takový dostatek... a je mu to líto. Neříkám, že by to dělalo programově, že by tam kradlo, spíš mu je líto, že nemůže žít běžný život. Ale to neříkám, že to je běžná věc, to ne, to zase pouštějí z těch domovů děti, u kterých je spíš jistota, že to neudělají. Myslím, že tohle riziko je minimální.

Co může v hostitelské péči získat ta rodina?

Jednak pocit, že pro osamělé nebo opuštěné dítě žijící bez rodiny udělají něco, co mu ten život obohatí, že mu ukážou, jak by mohlo žít, až opustí dětský domov. A i to že si někdy, pokud je to bezdětný pár, mohou trochu „nahradit“ to dítě a splnit si ten sen mít dítě, třeba už jsou i starší a nejsou to vhodní žadatelé pro tu pěstounskou péči nebo se bojí si vzít dítě natrvalo, takže volí hostitelskou péči, je to obohacuje i po stránce té dětské duše.

Jak si vysvětlujete tak malý zájem o hostitelskou péči?

Jednak je to dáno těmi riziky, která ta hostitelská péče s sebou nese, a jednak také bych řekla i tou průpravou. Jestliže musí projít těmi kurzy, eventuálně u těch mužů třeba i tím sexuologickým vyšetřením, tak někoho to odradí, protože si myslí - jsem dobrý člověk, nemám žádnou patologii, proč bych to měl podstupovat... Takže říkám, možná tohle je odradí, tak zdlouhavá procedura, pak někdy si nedovedou předtím srovnat, jaká je představa jejich a jaká je představa toho dítěte, co vlastně v té rodině bude dělat. Pokud je to třeba bezdětný pár, tak představa toho dítěte z dětského domova je jiná než těch žadatelů o hostitelskou péči, pokud je to třeba intelektuálně zaměřený pár, tak třeba chce s dítětem do divadla a na výstavu, což samozřejmě to dítě je zaměřené jinak, tuhleto potřebu nemusí mít. Takže to dítě je zklamané a ten hostitel pak taky, protože očekává, že se to povede. Asi tohle jsou taková rizika největší, pak takovéto vyhoření, kdy si ten žadatel říká, co jsem vlastně udělal špatně, když jsem zaměřený takhle, a nedokáže se vžít do toho dítěte, že je v těch 14, 15 zaměřené jinak.

Jaké jsou Vaše zkušenosti s hostitelskou péčí?

Máme jednu hostitelskou péči, která funguje. Tam si rodina bere teď už... teda dva chlapce, druhý už je zletilý, ale ještě je v dětském domově, tak jezdí kluci spolu. Tahleto hostitelská péče funguje velice dobře, protože oni se snaží jim třeba i zajistit brigádu, tomu staršímu, jako jsou dobře vedení, dobře je vedou ti hostitelé, protože opravdu se je snaží připravit do toho života. A už docela dost dlouho si je berou, takže se znají, ty styky jsou pravidelné, takže to funguje. Pak tady máme nebo měli jsme jednu žadatelku, byla to slečna, která si chtěla vzít a vzala si 14letou dívku z dětského domova. Tam byl ale problém to, že ona nedocenila okruh své rodiny nebo přátel a okruh toho, co chtěla dělat ta slečna. Takže to skončilo, protože to děvče se tam nudilo a slečna byla zklamaná z toho, že vlastně neakceptuje tu náplň, kterou ona poskytla, protože samozřejmě ta společnost, do které tu dívku vzala, byla společnost na úrovni té slečny a to děvče se cítilo osamocené. Takže tam to taky nebylo to, prostě to dopadlo špatně. Jednu tady máme nebo teda nemáme, ale žadatel několik let usiluje o chlapce z dětského domova a tam je problém trochu to právě sexuologické vyšetření, kdy se tam úplně nepotvrdilo, že by byl žadatel pedofilního zaměření, ale něco tam nebylo úplně nej nej a žadatel se odvolal, protože není žádný

pedofil. Takže se to táhne už teda pár let a myslím si, že když se to ještě chvílku potáhne, tak to dítě zletí... že, tomu dítěti už je 17 let. Já si myslím, že v 18letech dětský domov opustí a pak už stejně jestli přijde k tomuto žadateli nebo ne, to já neovlivním. Ale co jsme měli s tím žadatelem pohovory, tak ... myslím si, že není takto patologicky zaměřen nebo ne do té míry, že by chlapci ublížil. Ale nemůžu to s jistotou tvrdit, protože člověk nikdy neví, co se v určitých situacích vyvine. Takže máme jednu fungující hostitelskou péči.

Orgán sociálně-právní ochrany Praha 4

Co vše musí člověk udělat, aby se mohl stát hostitelem?

Tak přestože to není nikde v zákoně o rodině nebo sociálně-právním zabezpečení zakotvené, tak v praxi hostitelská péče existuje a člověk, který chce dítěti poskytovat hostitelskou péči, by si měl podat klasickou žádost o náhradní rodinnou péči jako si podávají žadatelé o osvojení a žadatelé o pěstounskou péči... V příloze žádosti jsou zdravotní dotazníky pro žadatele, osobní dotazníky pro žadatele, jsou tam jejich představy o dítěti a další údaje, které by měli vyplnit. Podpisem té žádosti dávají zároveň souhlas s tím, že souhlasí, aby orgán sociálně-právní ochrany dítěte kdykoli zjišťoval o nich nějaké skutečnosti. Hostitelé jsou u nás, žádají vždy podle místa trvalého bydliště, a jsou u nás zaneseni do rejstříku žadatelů o hostitelskou péči, jejich žádost je pak postoupena na magistrát. A magistrát krom toho, co oni uvedou a co my o nich zjistíme a doplníme naší zprávou o poměrech rodiny, tak oni by ještě měli projít nějakým psychologickým kurzem, potom dostanou rozhodnutí magistrátu o tom, zda jsou osobami vhodnými pro hostitelskou péči. Ti hostitelé mohou buď znát konkrétní dítě, které by si chtěli do hostitelské péče brát, nebo jim magistrát seznámení zprostředkuje. Hostitelská péče probíhá tak, že ve volných dnech, prázdninách, víkendech, svátcích, Vánocích si rodina dítě bere. My si o náhradní rodinné péči vedeme rejstříky – nejvíc žadatelů je v rejstříku o osvojení, bohužel nemáme žádné žadatele o pěstounskou péči a nemáme vůbec žádné žadatele o hostitelskou péči. Nicméně ta hostitelská péče nemusí být zprostředkována magistrátem, můžou si nějaký zájemci se mohou náhodně zkontaktovat, seznámit se s nějakým dítětem, potom jim to seznámení nezprostředkuje magistrát, ale přímo si u nás požádají, aby si mohli do hostitelské péče brát nějaké dítě. My pak po nich samozřejmě chceme nebo jsme povinni prošetřit u nich poměry, záleží na nás, co všechno po nich budeme chtít, rozhodně je to šetření v bydlišti, jestli na to mají bytové poměry, jestli na to mají finanční zajištění, jestli žijou řádným životem, můžeme zjišťovat i v sousedství, můžeme si vyžádat rejstřík trestů. A po naší propustce může ten ústav, kde to dítě je, dítě k hostitelům uvolnit. Krom tohoto všeho zjišťujeme i motivaci hostitelů, co je jejich motivací – určitě by motivací nemělo být, že chtějí na víkendy svému dítěti pořídit kamaráda nebo něco takového, měla by to vždy být motivace k tomu konkrétnímu

dítěti – že mu chtějí pomoci, že se s ním někde seznámili atd. Takhle to je s hostitelskou péčí.

Co dítě může v hostitelské péči získat pozitivního?

Rozhodně navázání citových vztahů a poznání života, jak by měl vypadat, a poznání jak by měl vypadat rodinný život. Protože každý dítě asi někoho chce, někoho jenom svého, kdo za ním jezdí, protože málo dětí je úplně bez kontaktu, většina dětí co jsou v dětských domovech, tak mají rodiny, i když špatně fungující. Většinou jsou to rodiny, které se o to dítě neumějí, nechtějí nebo nemůžou postarat, ale jsou, někdy tomu dítěti pošlou pohled, někdy si ho berou třeba na Vánoce nebo na prázdniny. Takže vědí třeba, jak to v rodině funguje. Ale pak jsou děti, které opravdu nikoho nemají a to jsou děti vhodné pro náhradní rodinnou péči nebo aspoň hostitelskou péči.

Co může v hostitelské péči získat rodina?

To je v podstatě ta nejčastější motivace... Asi je to teda pocit někomu ze sebe něco dát, zkusit si vychovávat dítě. Ta motivace je různá, většinou jsem zažila jen ty situace, kdy se náhradní rodiny seznámí s dítětem na nějaké akci. Máme tady další uchazečku o hostitelskou péči, je to paní, která se náhodně seznámila na nějakém dětském dnu, kde vystupovaly i děti z dětských domovů, tak se tam seznámila ona a její dcera 12letá s holčičkou stejného věku. A ta paní nedokázala nějak zpracovat to, že její vlastní dítě žije v nadbytku a zabezpečené a v láskyplném prostředí a tady že jsou děti, které tohle nemají. Tak se rozhodla, že alespoň jednomu dítěti, a to téhle holčičce, to také poskytne. Myslím si, že to je také hodně častý důvod a to soucit s životem osiřelých dětí.

Jaká může mít hostitelská péče negativa nebo rizika?

Určitě to má negativní stránky v tom, že když se navážou citové vazby, tak když potom rodina si přestane dítě brát, z nějakého důvodu by se rozhodla, že jí tato forma nevyhovuje, že si dítě již brát nebude, tak je tam velké citové zklamání toho dítěte. A někdy i těch hostitelů, protože to dítě nesplní jejich představy, oni třeba očekávají, že když tomu dítěti něco dají ze sebe, tak to dítě jim bude vděčný a že jim

to bude oplácet svojí láskou. Není to pravidlo, protože ty děti z dětských domovů jsou leckdy i citově chudý, nedokážou to nebo mají výchovný nebo i mentální problémy a nejsou schopny těch vyšších citů. Takže tam může být oboustranné zklamání.

Proč je zájemců o hostitelskou péči tak málo?

Vysvětluje se to tím, když už teda ty lidi o tom nemají nějaké povědomí nebo nesetkaly se osobně v životě s takovouhle situací dítěte, aby byli nuceni se nad tím zamyslet, tak si to vysvětluju tím, že rodina, která chce něco poskytnout dítěti, tak chce většinou osvojení, nikoliv ho po víkendu zase odevzdávat. Takže tak jako máme málo nebo spíš 0 žadatelů o hostitelskou péči, tak máme hodně žadatelů o osvojení. Jsou to právě většinou děti, které jsou ještě vhodné pro osvojení, tak je ta rodina chce vždycky osvojit, protože ty lidi nechtějí jen dávat něco ze sebe, ale chtějí taky být rodičema, uspokojit si tu svoji rodičovskou roli. Takže takhle já si to vysvětluji.

Jaké jsou Vaše zkušenosti s hostitelskou péčí?

Moje zkušenosti jsou takový, že jsem sama poznala rodiny, které si braly děti do hostitelské péče, vždycky to byly děti, se kterými se seznámily samy bez zprostředkování. Jedna rodina si brala asi od 14 let chlapce domu do hostitelské péče, měli již 3 adoptovaný děti, takže se rozhodly, že poskytnou ještě zázemí dalšímu dítěti. Ale chlapec byl problémový, takže to nejdřív udělali formou hostitelské péče, aby si na sebe vzájemně zvykli a ta hostitelská péče nakonec vyústila v oficiální pěstounskou péči. Pak znám případ, kdy si samostatně žijící mladý muž kolem 30, pracoval jako pedagog, zřejmě to bral jako svou životní náplň, pomáhal dětem z dětského domova v Krumpachu a vždy si k sobě brával skupinku chlapců. Chodil s nima – je z Prahy – takže s nima chodil na výlety kolem Prahy a poskytoval jim povyražení. Ten tedy neměl klasickou hostitelskou péči zprostředkovanou magistrátem, ten se také seznámil s dětmi sám. Pak znám jeden případ, který by se dal kategorizovat do hostitelské péče, případ dítěte, chlapce romského původu, který vlastně celý dětství, vyrostl v dětském domově, celé dětství měl přerušené špatnou životní zkušeností, kdy si ho asi ve 4 letech vzala do pěstounské péče pěstounka, která asi po 3 letech zjistila, že to nezvládá nebo že chlapec je problémový a tak dále,

dá se říct, že ho vrátila. Po těch 3 letech, kdy vyrůstal v pěstounské rodině, tak se vrátil zpátky do dětského domova, tam byl až asi do 16let, kdy se šel vyučit. A v rámci toho učebního oboru byl v jiném městě, než je dětský domov, byl tam na internátě, a tam na tom internátě se seznámil s paní, kuchařkou v jídelně, se kterou se nějak sblížili, on jí vypověděl svůj příběh a oni ho začali zvát k sobě do rodiny. Paní byla středního věku, měla dva dospělé syny asi tak staré, jako byl tehle ten chlapec. Do té rodiny si ho brali, ale protože to byla náhoda, paní neznala žádný právní důvody, důsledky a podklady pro jakoukoli formu náhradní rodinné péče a nechtěla jít soudní cestou, tak přestože jsem jí seznámila s oficiálními formami, tak nechtěla a protože ten kluk měl taky špatnou zkušenost se soudem nařízenou pěstounskou péčí, tak taky nechtěl. Takže z ani jedné strany nebyla vůle, aby to bylo potvrzené soudem, takže tam nevznikla ani pěstounská péče natož osvojení, vznikla tam takováhle neoficiální forma hostitelské péče. Ten chlapec, teď mu bude 23 a je tam dál, vyučil se, udělal si střední, teď bude maturovat a rodina ho táhne dál a dál, zřejmě si bude podávat přihlášku na vejšku. Takže to je tady náš zářnej případ dítěte romského původu z dětského domova se špatnou zkušeností s jednou náhradní rodinou a vynikající zkušeností s hostitelskou péčí. Nebejt této rodiny, tak by asi tak daleko nedošel. Ty hostitelské péče můžou fungovat různě, můžou končit různě. Já znám ze své praxe třeba těhle několik příkladů.

Orgán sociálně-právní ochrany dětí Praha 1

Co všechno musí člověk udělat, aby se mohl stát hostitelem?

Tak první cesta ho musí vést k nám na orgán sociálně-právní ochrany dětí v místě trvalého bydliště. I když vlastně není hostitelská péče řešena zákonem, tak je na vašem uvážení, jaký rozsah požadavků budeme po tom hostiteli chtít, on s dítětem přichází do kontaktu poměrně širokého, takže je otázka jestli vy nad rámec poměrně základního šetření budete požadovat psychologické vyšetření o osobnosti žadatele k realizaci hostitelské péče. To je asi vždy individuální záležitost. Fakt je, že je třeba být dostatečně ostražití, protože ne vždy jsou ty úmysly hostitele úplně čisté. Takže první cesta na OSPOD, kde je možnost provést klasické zjištění – opis rejstříku trestů, výpis je zde nedostačující, zjištění zdravotního stavu - přiměřený zdravotní stav, a pak je otázka, zda by měl být dál psychologicky vyšetřen.

Jaké děti jsou vhodné pro hostitelskou péči?

Obecně je názor, že by se hostitelská péče měla týkat dětí, které nemají šanci na trvalé umístění do náhradní rodinné péče – to znamená osvojení, pěstounské péče či poručenství. Tudíž můžeme říct, že to je asi skupina dětí, která má výraznější zdravotní handicap, ale někdy i handicap daný pouze věkem. Dost často to je jediná možnost, která zůstává i starším romským dětem. Když vezmu zkušenosti z našeho oddělení, nejčastěji doporučované děti jsou děti vyššího věku, a to se musím pochlubit, protože se nám tu povedlo ve dvou případech přejít z hostitelské péče do pěstounské péče u starších dětí – u 17 a 14letých chlapců, kteří nebyli zcela bez problému, takže o to větší úspěch to je.

Jaká možná pozitiva přináší dětem hostitelská péče?

Mají šanci stát se součástí fungující rodiny, což je přínos pro jejich další život jistě obrovský. Řada z těch dětí měla hodně negativní zkušenosti z té své rodiny nebo z různých důvodů se nepodařilo realizovat jinou formu rodinné péče dřív a dnes hostitelská péče je poslední šancí, jak se do té rodiny dostat.

Co přináší hostitelská péče hostitelům?

To je otázka té motivace, jestli jim jde skutečně o to pomoc tomu dítěti, když má hostitel ještě volnou kapacitu někomu pomáhat. Pro osobní pocit, že dělám něco pro ty druhé a má to smysl. Těžko říct, jestli tam jsou ještě i jiné pohnutky, to je vždycky úplně individuální. Měla by tam být snaha pomoci, vždy by tam měla být snaha pomoci, protože ty děti to opravdu potřebují, to už pak se nedá nikdy dohonit, ten čas dětem hodně utíká.

Jaké jsou u hostitelské péče rizika či negativa?

Obecně hostitelská péče? Takhle pokud je nějakým způsobem koordinovaná, věci postupují tak, jak mají, je to v pořádku. Větším problémem je, když ředitelé zařízení, kde ty děti jsou v rámci ústavní výchovy, se pustí do agresivních nebo progresivních akcí, kdy teda děťátko, aby se dostalo do rodiny, ačkoli je snaha, aby dítě šlo do pěstounské péče, tam dojde k navázání v rámci hostitelských péčí řízených ředitelem či ředitelkou dětského domova. Takže děti se jakoby citově naváží na nějaké prostředí, se kterým se ale nepočítá perspektivně, vzniknout tam určité vazby. Takže já, když si promítnu konkrétní případ, který jsem řešila tady - jednalo se o 9letého chlapce, který měl jít výhledově do pěstounské péče, ale protože se po určitou dobu nedařilo sehnat pro něj pěstouny, tak dětský domov se rozhodl situaci řešit po svém, našel ekonomicky dobře situovanou rodinu podnikatele, kde ten chlapec se občas objevoval na ty víkendy, byl tam zahrnutý poměrně nadstandardem, na který si zvykl. V momentě, kdy pak měl jít do rodiny, byl problém přesvědčit ho, že bude žít v této rodině, navíc rodině, která neoplývala zrovna hmotnými statky a vedla výchovu v trochu jiném duchu. Adaptace toho dítěte byla tímhle tím značně zkomplikovaná. Takže hostitelská péče má riziko v tom, že jí má organizovat ten, kdo jí organizovat má, musí se postupovat podle určitých pravidel, nelze nijak nahodile. Mám obavu z toho, že ten počin ředitel dětského domova není vždy na místě. Nepřísluší jim organizovat byť tuto formu náhradní rodinné péče, to je opravdu věc, která se má odehrávat někde jinde.

Jaké máte Vy zkušenosti s hostitelskou péčí?

V podstatě dobré. Ono není mnoho lidí, kteří stojí o hostitelskou péči, to je realita. Všeobecně v České republice je malý zájem o náhradní rodinnou péči vůbec.

Převažuje péče v rámci širších rodin nebo jiných vztahů. Není to o tom, že by přišel žadatel a chtěl jakékoli dítě, těch případů opravdu moc není, spíše se vytváří svazky na základě příbuzenských vztahů. Takže i s tou hostitelskou péčí zájem není zdaleka takový. My pokud máme dítě, které se nedaří umístit v pěstounské rodině, tak dáváme signál na magistrát, že to dítě navrhujeme jako vhodné pro hostitelskou péči. Je pravda, že u některých dětí se opravdu nepovede. Mám zkušenost s romským chlapcem, který byl nakontaktován s hostitelskou rodinou, zdálo se to být velmi dobré, ale v momentě, kdy se rodina snažila vtáhnout ho do rodinných aktivit, které nebyly vždy příjemné, protože se muselo ráno vstát, muselo se u toho něco dělat, převážela lenost, nevděk a nechut', že pak z těchto důvodů preferoval, že raději zůstane v dětském domově, než aby musel na nějaký pěší výlet. Bohužel, ono to zní dost nepravděpodobně, ale stalo se nám to. Takže my jsme jákali, že tohoto chlapce, který nemá perspektivu a rodina si ho bere opravdu jednou za rok, maminka žije v zahraničí, tak jsme jákali, že ta rodina je fakt dobrá, ale proti vůli toho dítěte, ať už je v jakémkoli věku, těžko. Pořád platí to, že dětské domovy jsou alternativou pro řadu dětí. Ten názor, že všechny děti by měly být v rodinách, není pravdivý a je nutné to akceptovat – říkal již pan profesor Matějček.

Jak si vysvětlujete ten malý zájem o hostitelskou péči?

Za to může především náтура a povaha Čechů, obecně je u nás velmi malý zájem o náhradní rodinnou péči, o co je zájem tak o osvojení, ale o ostatní druhy velmi málo. Lidé na to ještě nejsou nějakým způsobem připravení.

Orgán sociálně-právní ochrany dětí Praha 6

Co vše musí člověk udělat, aby se mohl stát hostitelem?

Nemáme žádné žadatele o hostitelskou péči, ale kdyby si někdo žádal, tak by to fungovalo tak, že my bychom si je nechali prověřit tak, jak si necháváme na magistrátu hlavního města Prahy prověřit žadatele o osvojení a žadatele o pěstounskou péči, tak aby tam... Možná, že je to trochu nadnesené, že by to tak úplně potřeba nebylo, ale vzhledem k tomu, co i teď se děje a co proběhlo v tisku a televizi, tak bysme si je nechali normálně prověřit s tím, že bysme s tou rodinou spolupracovali a eventuálně bysme jim mohli pomoci s tím hledáním, pokud ještě dítě vybrané neměli a udělovali bysme tam propustky, jak oni by měli zájem, jak by to bylo vhodné z hlediska provozu toho zařízení, kam to dítě kmenově patří, ale nemáme. Nemáme ani žadatele a nemáme ani - netroufnu si říct, že nemáme dítě, které by nemohlo jít, ale většinou ty děti, které by byly jakoby volnější, tak ty směřujeme a děláme vše proto, aby byly právně volný. S tou hostitelskou péčí nemáme ani moc zkušenosti a řekla bych já za sebe, že o ni není ani moc zájem.

Žadatelů opravdu moc není, jak si vysvětlujete nezájem?

Není no, bohužel, třeba by i nějaké děti byly, ale abych pravdu řekla, my ani nemáme takové děti, který by šly do hostitelské péče, protože buď to jsou děti právně volný a ty teda už hlásíme na magistrát na osvojení nebo do pěstounské péče a nebo to jsou děti, který nejsou právně volný a jsou v kontaktu se svojí rodinou, čili nevím, jak by to tam fungovalo. Na tu hostitelskou péči to chce děti starší, protože tam je potřeba se vyhnout tomu, aby tam vznikl nějaký velký pouto nebo nějaký velký závazek vůči tomu hostiteli a tomu dítěti.

Ono hodně se tomu teď přibližuje, oni tomu říkají dočasná pěstounská péče, ale ta taky nefunguje, protože tam je základní požadavek, aby tam nevzniklo žádné pouto mezi dítětem a tím pěstounem, což nevím, jak by se někdo podle toho mohl zařídit. Tam to bylo myšlený tak, že když budou rodiče na kratší dobu v kriminále, nemocný nebo v zahraničí, tak by ty děti nebyly v ústavu, ale šly do té dočasné pěstounské péče, ale taky to nefunguje, protože nejsou ty dočasní pěstouni, a jednak takovéhle děti se snažíme, aby zůstaly v rodině nebo aby... nebo jsou i na krátkou dobu v tom děčáku

Jak je to s přípravným kurzem pro žadatele o hostitelskou péči?

Není to ukotvené v zákoně, hostitelská péče není ukotvená v zákoně. Čili nemůže být ani ukotvené toto... samozřejmě, byl by to ideální případ, protože se může stát, že se o tu hostitelskou péči zajímají lidé, kteří k tomu vůbec nejsou vhodní. Čili záleží na tom krajském, okresním nebo městském úřadě, co jsme my na městské části, jak to pojme – já kdyby to, tak budu chtít záruku, i když ta záruka nikdy není 100%, ale už tím, že ty lidi projdou tím proškolovacím kolečkem a tím prověřováním přes ten náš magistrát pražský, tak prostě bych měla takovou ne jistotu ale klidnější spaní, že to dítě přijde do rodiny, která je v pořádku. Ale nikde to není stanovený v zákoně, takže pokud ten úřad příslušný to uchopí tak, že přijde paní Vocásková z ulice a řekne já si chci půjčit támhle Pepíčka Vonáska a oni řeknou - to je bezvadný, vezte si ho domu na 14 dnů - tak to takhle fungovat může. Samozřejmě, že příslušný zařízení, to znamená dětský domov, má také právo mít své požadavky, čili řekne já paní Vocáskovou neznám, tak já tam Pepíčka nepustím. A tady funguje spolupráce mezi těma domovama a tím úřadem, čili tam si myslím... mělo by to tak fungovat, že paní Vocásková, žadatelka, která bydlí na Praze 6, přijde ke mně, já jí řeknu, že musí být prověřená. Ona mi řekne, že už v dětském domově v Pyšelích – teď mluvím obrazně – má vyhládnutého Pepíčka Vonáska, takže já se spojím s Pyšelama, zeptám se, jak na tom Pepíček je, jestli tam za ním rodiče chodí. Oni řeknou, úžasný, paní Vocásková tady byla, oni si strašně rozuměj, takže až bude prověřená, tak to funguje tak... ale zase Pepíček už není z Prahy 6, ale kmenově patří třeba do Pardubic, takže dětský domov z Pyšel si požádá tady mě, jestli má paní Vocásková vše v pořádku, požádá si Pardubice, Pardubice vydají pro Pepíčka povolenku - to víte asi max. na 14 dnů, musí se to pravidelně obnovovat - a když se to v Pyšelích všechno sejde, no tak paní Vocásková si pro Pepíčka přijede a vezme si ho na Prahu 6.

Takhle by to fungovalo u nás, je možný, že někde na některých úřadech to nefunguje tak úplně, že by ty povolenky měly, teda povolenky pro to dítě z ústavu ven být musí v každém případě a to vydává ten úřad, kde to dítě je hlášený k trvalému pobytu. Ale samozřejmě že ví se i o tom, že jsou zcela neproověřený ty lidi, heleďte se, když je to sestřička z kojeneckého ústavu, která si půjčí na propustku mimino domů, prosím, tam je asi záruka, ale cizí lidi... já pro to moc teda nejsem. Myslim si, že to není v pořádku prostě, že ty lidi by měly být prověřený už jenom

proto, jestli dokážou to dítě hmotně zabezpečit, jestli tam pro něj mají postel, už jen pro to. Ale víme, co se dneska děje, takže já bych se bála. Chtěla bych, pokud bych já měla nějaké dítě pouštět někam do rodiny, nepustím ho, pokud to nebude prověřený žadatel, tak prověřený jako prochází prověřením lidí, kteří žádají o osvojení nebo pěstounkou péči. Ale jak říkám ta hostitelská péče tady u nás na šestce nefunguje vůbec a myslím, že to funguje minimálně, možná je to škoda.

Takže nemáte s hostitelskou péčí žádné zkušenosti?

Nemáme žádné zkušenosti, ani pozitivní ani negativní. Pěstounská péče ano, osvojení ano, všechno nám běží, ale hostitelská péče nám neběží vůbec.

My jsme tady na Praze 6 měli hereckou rodinu, která má dítě v pěstounské péči a její sestru si brali do hostitelské péče, ale ti byli prověřeni a propustky uděloval jiný úřad, takže akorát jsme věděli, že sem ta holčina jezdí, a nakonec to nedopadlo vůbec dobře, ale z viny tý holky ne z viny těch hostitelů nebo těch pěstounů... ale to šlo v podstatě kolem nás jenom, protože ty byly prověřeny.

Myslíte, že hostitelská péče má nějaký přínos pro ty děti?

Byl by to přínos určitě pro ty děti v dětských domovech, ale jako děti, o který se nikdo nezajímá, těch je hrozně málo, protože pakliže se o ně nikdo nezajímá, tak už by ty rodiče měli být zbaveni rodičovské zodpovědnosti a už by ty děti šly do seznamu dětí vhodných k osvojení nebo pravděpodobněji do pěstounské péče, takhle by to fungovalo, ale ta hostitelská péče může fungovat paralelně i s tím, že ty děti chodějí domů a chodí i k tomu hostiteli, ale ta praxe je jiná, skoro to nefunguje nebo mluvím za nás, třeba někde to funguje, ale málo.

Umím si představit, že to je třeba zaměstnanec dětského domova, který si vezme občas dítě na víkend domů nebo ty sestřičky v kojeneckých ústavech, ale tak tam je záruka, že to bude asi v pořádku, tam bych ani nebyla tak přísná. My totiž ani děti, které k nám spadají kmenově podle trvalého bydliště a jsou v některých zařízeních, my to tam, musím říct, zodpovědně hlídáme, že se nám nemůže stát, že by tam rodiče delší dobu nebyli a my bychom nepodnikali nějaké kroky, aby se to dítě uvolnilo a z toho ústavu se dostalo. Co máme děti v ústavech, tak za nimi rodiče chodí a mají nějaký vazby nebo ty děti z těch ústavů jdou. Je jasné, že je tlak i veliký,

říká se, že jsou přeplněny ústavy, což asi víte, že není tak úplně pravda, co se říká, že by děti nemusely být v ústavech a mohly by být v rodinách, není to pravda, to vždycky napíše někdo, kdo se projde kolem plotu dětského domova a vidí plnou zahradu.

Co dítě může získat?

Tak asi rozhodně domácí prostředí, rodinné zázemí, individuální přístup k tomu dítěti, možná nějaký sourozenecký vztah - v uvozovkách sourozenecký, pokud tam už nějaké dítě bude. Možná, že když půjde do úplné rodiny, tak mužský vzor, protože v těch zařízeních moc mužů nemáme, ale hlavně individuální přístup a to, že teda se nedělí o jednu vychovatelku s 20 jinýma dětma, teď nadsazuju samozřejmě, ale tak určitě ... zážitky možná nějaké, co s tou rodinou podniká. Přínos určitě by to pro děti mělo.

Jaké mohou být negativní stránky hostitelské péče?

Tak negativní bych určitě viděla to, že to dítě se lehce namlsá a lehce by si mohlo tu rodinu začít nárokovat jenom samo pro sebe a ta rodina určitě má důvod, proč to není pěstounská péče nebo osvojení, ale proč to je hostitelská péče. Takže já si myslím, že tam to dítě... mohlo by se stát, že prostě se tam naváže tak silné citové pouto a možná i zřejmé důvody z hlediska toho dítěte, že by to mohlo začít tu rodinu obtěžovat nebo tomu dítěti by to mohlo být líto.

Co může rodina získat?

Záleží na tom, z jakého důvodu to dělá. Proč si to dítě bere, buď je to dítě, které zná, může to být nějaká vzdálenější rodina, čili upevňování rodinných vztahů nebo když mají třeba jedno dítě a přijde k nim to dítě na hostitelskou péči, tak určitě rozvoj toho vlastního dítěte, poznávání jiných vazeb a jiných vztahů, každopádně kontakt s dítětem, které přišlo z dětského domova může některou rodinu obohatit duševně, můžou si ty lidi uspokojovat nějaké touhy pomáhat, mohou si zkusit to, jestli by zvládli pěstounskou péči, což by určitě bylo dobré, aby si to ty lidi zkusili než si vezmou dítě do pěstounské péče a potom se setkávají s různými negativama a tohle vše tam samozřejmě je.

Z jiných rozhovorů jsem se dozvěděla, že asi 1/3 hostitelských péčí končí jako péče pěstounská, jak se na to díváte Vy?

Tak pokud to po právní stránce je možné. Protože pěstounská péče může samozřejmě fungovat i když rodiče nejsou zbaveni rodičovské zodpovědnosti, ale ty rodiče vědí, kde ty děti jsou, takže pokud by ti pěstouni šli do toho rizika, že jim tam budou rodiče chodit do toho kecat... takových lidí je minimum. Tam si myslím, že tolik případů nebude. Pokud rodiče nejsou zbaveni rodičovské zodpovědnosti, musí i hostitel požádat o jejich svolení k hostitelské péči, i když není jejich slovo klíčové, důležité je svolení ředitele zařízení a svolení úřadu.

Hlavně pěstounská péče je uspokojovaná přes ministerstvo, nefunguje to tak, že by si žadatelé vybrali v dětském domově dítě do pěstounské péče. Musela by to být souhra náhod, určitě by to dítě nemohlo přejít do pěstounské péče, pokud by ti žadatelé nebyli prověřeni a musí být na seznamu žadatelů, to se všechno dá zařídit, ale nemyslím si, že by to bylo tak časté.

Orgán sociálně-právní ochrany dětí Kralupy nad Vltavou

Co vše musí člověk udělat, aby se mohl stát hostitelem?

Většinou se tito lidé obrátí na OSPOD s tím, že by měli zájem o hostitelskou péči anebo se toto stalo obráceně, že navštívili DD, kde přednesli svoje přání. Začátek by měl být na příslušném OSPOD, který dle vlastního uvážení tyto osoby prověří. Zpravidla se jedná o výpis z rejstříku trestů, provedení šetření, pohovor s hostiteli, a pokud zde jsou zjištěny nějaké nejasnosti, je možné požádat krajský úřad o psychologické vyšetření, zda je tato osoba vhodná stát se hostitelem. Je možné provést i šetření v okolí, důležité je zjistit motivaci žadatelů, jejich představy, aby se předešlo případným problémům.

Podle jakých kritérií je vybíráno dítě vhodné pro hostitelskou péči?

Zpravidla se jedná o starší děti, které nejsou vhodné pro jinou formu náhradní rodinné péče, není kontakt s rodinou a pro dítě to znamená jedinou možnost, jak poznat jiné prostředí než dětský domov, pokud se jedná o partnery, pak i možnost jiného přístupu žen a mužů při výchově, vzorce partnerského soužití, pokud je hostitelská péče déleodobější.

Co dítě může v hostitelské péči získat? / Proč je dobré dítě do programu hostitelské péče zařadit?

V současné době lze bez nadsázky říci, že nynější vývoj SPOD směřuje buď k práci s rodinou v také míře, aby došlo k sanaci rodiny a k co nejkratšímu pobytu dítěte v dětském domově, anebo volit náhradní rodinnou péči a pokud ani ta není vhodná pak hostitelskou péči. Je to jediný způsob, jak dítěti alespoň zprostředkovat jiný život než v kolektivním zařízení

Co mohou získat v hostitelské péči hostitelé? Jaká je motivace hostitelů?

K tomuto se mohu těžko vyjádřit pouze z několika případů. Hlavním motivem bylo určité naplnění života po odchodu dětí s tím, že se hostitelé ještě cítí být plní síly a potřební někomu pomoci. Někdy se stane, že dítě hostitelů se seznámí ve škole s dítětem z dětského domova a sblíží se.

Jaké mohou být negativní stránky hostitelské péče?

Hostitelé své představy o péči přehodnotí, s dítětem po krátké době kontaktů přeruší vztah docela anebo jsou i někdy vyzváni k tomu, zda-li nezhodnotí případně pěstounskou péči, protože hostitelská trvá dlouhou dobu a není pro dítě výraznou perspektivou, od hostitelské péče upustí a s dítětem přeruší veškeré kontakty. Někdy hostitelé řeší jen krátkodobě nenaplnění vlastních potřeb, kontakt je ve velkých přestávkách apod. dítě je na druhém místě.

Proč je žadatelů tak málo?

Hostitelé a stejně tak i pěstouni v současné době spíše nejsou.

Jaké jsou Vaše zkušenosti s hostitelskou péčí?

Náhradní rodinnou péči vykonávám celkem 7 let, za tu dobu jsme v podstatě neměli ani jednu hostitelskou péči v běhu pouze jsem pro některé úřady provedla šetření.

Dotazníky od hostitelských rodin

Hostitelská rodina A

Jak jste se o hostitelské péči dozvěděli?

Skrz jedno občanské sdružení, které pořádá letní dětské tábory, kam jezdí i děti z dětského domova. Tedy přes spolupráci s dětským domovem.

Kdo z Vás uvažoval jako první o hostitelské péči?

Vlastně to vzniklo dost spontánně. Jeden kluk z dětského domova si v červnu zlomil nohu, nemohl tedy jet na tábor a účastnit se prázdninových akcí dětského domova. Měl možnost jít na prázdniny do jiného dětského domova nebo k někomu domů. Tak jsme se domluvili a strávil prázdniny u nás doma a od té doby k nám pravidelně jezdil na víkendy.

Co se Vám na této formě náhradní rodinné péče líbí?

Je to nejvolnější možnost, jak někomu podobným způsobem pomoci a nemusí zaniknout ani po návratu dítěte zpět do rodiny.

Co Vám hostitelská péče přináší?

Vzpomínky, prožitky, radost, smysluplnost, seberealizaci – něco předávám, někam svěřené dítě směřuji, hlavně mě práci s „pubertáky“ baví

Je i něco, co Vám hostitelská péče bere?

Iluze o fungování sociálních úřadů, „čas, peníze“ ale to jsou věci, se kterými se musí počítat předem

Jaká pozitiva na hostitelské péči vidíte?

je to skvělý nástroj, jak starší děti seznámit s běžným chodem rodiny a ukázat jim život mimo dětský domov

Jaká vidíte možná rizika hostitelské péče?

Odpovědnost za dítě. Možná „selhání“ – krádež či braní drog při návštěvě ale hodně věcí lze ošetřit komunikací

Je něco, co Vám v hostitelské péči chybí či co byste chtěli změnit?

Především legislativa, plynulejší domlouvání návštěv – rychlost pracovníků OSPODu

Hostitelská rodina B

Jak jste se o hostitelské péči dozvěděli?

Z novin

Co se Vám na této formě náhradní rodinné péče líbí?

Možnost pomoci konkrétnímu dítěti

Co Vám hostitelská péče přináší?

Radost, vnitřní naplnění

Je i něco, co Vám hostitelská péče bere?

Ne

Jaká pozitiva na hostitelské péči vidíte?

Dítě pozná normální chod rodiny se vším, co k tomu patří radosti, starosti. Má možnost setkávat se s jinou skupinou lidí, které mohou dítě více motivovat a pozitivně částečně ovlivňovat

Jaká vidíte možná rizika hostitelské péče?

Ovlivnit dítě je možné pouze částečně – na dítě působí řada jiných vychovatelů v dětském domově

Může kdykoliv skončit, když dítě řekne ne – zklamání pro hostitelskou rodinu, která k tomu přistupovala s velkým nadšením a elánem

Je něco, co Vám v hostitelské péči chybí či co byste chtěli změnit?

Propustky by měl vydávat po souhlasu sociálního pracovníka a provedeném šetření již jen dětský domov – operativnější přístup.

Hostitelská rodina C

Jak jste se o hostitelské péči dozvěděli?

Od obchodní partnerky z makléřské společnosti Renomia. Spolupracovala v rámci nadace Eurotelu s DD v Klánovicích a dala nám kontakt na ředitele. Ptala jsem se jí tehdy na možnosti nějaké volnější spolupráce, mimo adopce a pěstounství. Pan ředitel nám pak řekl o hostitelské péči.

Kdo z Vaší rodiny začal jako první uvažovat o hostitelské péči?

Já, tedy manželka. Máme jednu dceru, jsme pracovně hodně vytížení a chtěla jsem rodinu nějakým volnějším způsobem rozšířit.

Co se Vám na této formě náhradní rodinné péče líbí?

Možnost věnovat se dětem víceméně jen o víkendu, kdy máme čas. Není to tolik závazné a přitom dětem pomůžeme. Nenarušuje to zásadně chod naší rodiny.

Co Vám hostitelská péče přináší?

Pocit uspokojení z pomoci někomu druhému a mnoho starostí navíc. Příjemné chvíle strávené společně, výlety, hry apod.

Je i něco, co Vám hostitelská péče bere?

Největší problém je v dočasnosti působení na děti – když se vrátí do DD, působí na ně jiní lidé a je téměř nemožné je systematicky k něčemu vychovat. Nemáme zcela kontrolu nad tím, co dělají a zda se řídí tím, co jim radíme. Dochází k mnoha nesrovnalostem a kolizím ve způsobu výchovy, pokud se o výchově ze strany DD dá vůbec mluvit. Do určité doby to platilo také pro odbor sociální péče. Byly jsme tři strany, které o dětech více či méně rozhodovaly a nebylo to ideální. Pro nás často vyčerpávající.

Jaká pozitiva na hostitelské péči vidíte?

Je to možnost pomoci dětem, které nejsou volné k adopci. Tento způsob péče je volnější a méně náročný.

Jaká vidíte možná rizika hostitelské péče?

Děti jsou pozadu oproti ostatním, je velká otázka, jak se jim bude v životě dařit se o sebe postarat. Mohou se dostat i na šikmou plochu a nás pak obtěžovat a dožadovat se pomoci. Máme na starost dvě děti a u jednoho z nich by toto mohlo nastat. Obáváme se toho.

Je něco, co Vám v hostitelské péči chybí či co byste chtěli změnit?

Největší problém je absence jakýchkoliv práv. Pokud chcete jakkoliv zasáhnout dětem do života, musí to vždy někdo schválit a také to může kdykoliv znemožnit – včetně návštěv a všeho ostatního, co pro ně děláme. Obvykle nám DD i sociálka vychází vstříc nebo nás informují, ale vlastně to dělat nemusí. Máme tedy právo se o děti někdy starat, včetně výdajů s tím spojených, ale nemáme právo mluvit do toho, jak budou žít – co studovat atd.

Žádost o náhradní rodinnou péči

Městská část Praha 4
Úřad městské části
Odbor humanitní
Táborská 350/32
140 45 Praha 4

Věc: Žádost o zařazení do evidence žadatelů vhodných stát se osvojiteli nebo pěstouny

	Žadatelka	Žadatel
Jméno, příjmení, titul:		
Datum narození:		
Číslo OP (pasu):		
Trvalé bydliště:		
/včetně PSČ/		

Žádám o zařazení do evidence žadatelů vhodných stát se **osvojiteli / pěstouny*** podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně“).

Souhlasím s tím, že dle § 21 odst. 5 písm. g) zákona o sociálně-právní ochraně dětí, orgán sociálně-právní ochrany zprostředkující náhradní rodinnou péči je oprávněn zjišťovat veškeré potřebné údaje o mé osobě (včetně vyžádání zdravotní dokumentace), o způsobu mého života a dalších skutečnostech, rozhodných pro zprostředkování náhradní rodinné péče. Rovněž **souhlasím s tím**, že orgán sociálně-právní ochrany má právo kdykoliv zjišťovat, zda nedošlo ke změně skutečností uvedených ve spisové dokumentaci.

Souhlasím s účastí na přípravě fyzických osob k přijetí dítěte do rodiny, dle § 21 odst. 5 písm. h) zákona o sociálně právní ochraně.

Pokud Magistrát hl. m. Prahy nezprostředkuje osvojení do 3 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zařazení do evidence žadatelů, přechází žádost do evidence Ministerstva práce a sociálních věcí, po dalších 6 měsících **souhlasím / nesouhlasím *** s tím, že bude naše žádost podstoupena do evidence Úřadu pro mezinárodně právní ochranu dětí pro zprostředkování osvojení ve vztahu k cizině, dle § 21 odst. 5 písm.f) bod 1. zákona o sociálně-právní ochraně dětí.

V Praze dne:

.....
podpis žadatelky

.....
podpis žadatele

* nehodící se škrtněte

HLAVNÍ MĚSTO PRAHA
MAGISTRÁT HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY
Odbor sociální péče a zdravotnictví

Věc: vyplnění zdravotního dotazníku pro žadatele o náhradní rodinnou péči a vlastního lékařského vyšetření registrujícím praktickým lékařem pro dospělé

Vážený žadatelé,

prosím vyplňte svědomitě zdravotní dotazník ve všech odstavcích na stroji nebo čitelným hůlkovým písmem.

List pro vlastní lékařské vyšetření předložte svému praktickému lékaři, u kterého jste registrováni a požádejte o lékařskou prohlídku (rozsah prohlídky je standardním lékařským vyšetřením). Je ve Vašem vlastním zájmu, aby rozsah prohlídky byl dodržen a nebylo nutné jej doplňovat, neboť tuto prohlídku hradíte.

Odevzdání řádně vyplněného zdravotního dotazníku a vlastního lékařského vyšetření je jednou z podmínek k vydání rozhodnutí o Vaší žádosti.

Upozorňujeme, že v průběhu vyřizování Vaší žádosti bude zapotřebí údaje o Vašem zdravotním stavu aktualizovat.

S pozdravem

Ing. Dana Matulová
ředitelka odboru sociální péče a zdravotnictví

Hlavní město Praha
Magistrát hl.m. Prahy
Jungmannova 35/29 12/
111 21 Praha 1-SOC

**ZDRAVOTNÍ DOTAZNÍK PRO ŽADATELE
O NÁHRADNÍ RODINNOU PÉČI**

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Bydliště:

Rodinný stav: ženatý/vdaná manželství I. II. III. svobodný(á) rozvedený(á)

Anamnéza:

1. Rodinná:

- vyskytlo se ve Vaší rodině (rodiče, sourozenci, děti) nějaké dědičné nebo závažné onemocnění
ne / ano* – jaké

2. Osobní:

- jaká závažná onemocnění jste podělal(a):

- byl(a) jste pro somatické (interní, neurologické, ortopedické, apod.) onemocnění někdy v nemocnici
ne / ano* – kdy
pro jaké onemocnění

- byl(a) jste pro duševní onemocnění někdy v nemocnici
ne / ano* – kdy
pro jaké onemocnění

- utrpěl(a) jste nějaký závažný úraz
ne / ano* – kdy
jaký
zůstaly Vám nějaké následky – ne / ano* - jaké

- léčil(a) jste se ze závislosti
ne / ano* – kdy
drogové alkoholické hráčské jiné , jaké

* nehodící se škrtněte

Nvnější onemocnění:

- léčíte se v současné době pro nějaké somatické (interní, neurologické, ortopedické apod.) onemocnění
ne / ano* – jaké
- léčíte se v současné době pro nějaké duševní onemocnění
ne / ano* – jaké
- docházíte pravidelně k praktickému lékaři
ne / ano* – jak často
proč
- docházíte k odbornému lékaři
ne / ano* – jaké odbornosti
jak často
proč
- užíváte trvale léky
ne / ano* – jaké (vyjmenovat)
- máte nějaké zdravotní obtíže a omezení
ne / ano* – kdy
- pobíráte plný nebo částečný invalidní důchod
ne / ano* - jaký, odkdy
- cítíte se zdrav(a)
ne / ano* - jaké máte potíže
- jiné údaje o Vašem zdravotním stavu (alergie, atd.)

* nehodící se škrtněte

Potvrzuji, že všechny uvedené údaje jsou pravdivé a jsem si vědom/a toho, že uvedení údajů nepravdivých může mít za následek vyřazení mé žádosti z evidence žadatelů.

Datum:

Podpis žadatele(ky):

Vlastní lékařské vyšetření
(vyplní registrující praktický lékař)

Jméno žadatele :

rodné číslo :

Anamnéza : rodinná

osobní

sociální

Objektivní vyšetření :

Orientace

Kontakt

Sluch

Zrak

Chůze a stoj

Pohyblivost

Hlava

Krk

Hrudník

Břicho

Páteř

Končetiny – horní

dolní

Diagnostický souhrn :

Současná terapie :

Přiložené odborné nálezy :

Datum a podpis lékaře + razítko :

DOTAZNÍK PRO ŽADATELE O NÁHRADNÍ RODINNOU PÉČI PŘEDSTAVY O DÍTĚTI

žadatelé vyplní společně

1. Proč a jak dlouho uvažujete o přijetí dítěte do vaší péče?

2. Hovořili jste s někým o Vašem záměru a jaký měl názor na vaše rozhodnutí?

s dětmi:

s osobou, která s Vámi žije ve společné domácnosti:

s rodiči / sourozenci:

se širší rodinou:

s ostatními:

3. Kdo zůstane s dítětem doma po přijetí do rodiny?

4. Jste ochotni přijmout:

- dítě odlišného etnika?

ne / ano* – jakého:

- dítě nalezené / tzn. neznámá rodinná, sociální anamnéza/?

ne / ano*

5. Jaké onemocnění by Vám nevadilo?

- léčitelné

- neléčitelné

- postižení smyslové

- postižení tělesné

- jiné

6. Vaše představy o dítěti:

- pohlaví:

- věk /od – do/:

- vzhled, intelekt a jiné /popište podrobněji/:

* nehodící se škrtněte

Datum:

Podpis žadatelky:

Podpis žadatele:

DOTAZNÍK PRO ŽADATELE O NÁHRADNÍ RODINNOU PÉČI

žadatelé vyplní společně

MANŽELSTVÍ

Datum uzavření sňatku:

Délka známosti před sňatkem:

Délka společného soužití před sňatkem:

BYTOVÉ POMĚRY

(uveďte, kde žijete, jak velký byt nebo dům, máte-li zahradu, vybavení bytu, okolí apod.)

Uveďte vlastnický vztah k bytu nebo, kde žijete:

Žije někdo s Vaší rodinou ve společné domácnosti? (kdo, proč, jak dlouho apod.)

Ostatní majetkové poměry:

FINANČNÍ SITUACE RODINY

Pravidelné příjmy muže: ano/ne ve výši: Kč

Pravidelné příjmy ženy: ano/ne ve výši: Kč

Příjmy nepravidelné, občasně: ano/ne ve výši: Kč

Dávky státní sociální podpory: ano/ne ve výši: Kč

Soudem určená výživovací povinnost: ano/ne ve výši: Kč

Jiná platební povinnost: ano/ne ve výši: Kč

ÚDAJE O DĚTECH	
1. Jméno příjmení:	
Datum narození:	Současný pobyt:
Dítě je: vlastní osvojené v pěstounské péči manžela manželky jinak	
Zdravotní stav:	
- prodělal/a běžná dětská onemocnění:	
- dlouhodobě se léčí:	
- trpí postižením tělesným smyslovým nebo duševní poruchou ano/ne	
pokud ano, jedná se o stav vrozený trvalý dlouhodobý krátkodobý ?	
2. Jméno příjmení:	
Datum narození:	Současný pobyt:
Dítě je: vlastní osvojené v pěstounské péči manžela manželky jinak	
Zdravotní stav:	
- prodělal/a běžná dětská onemocnění:	
- dlouhodobě se léčí:	
- trpí postižením tělesným smyslovým nebo duševní poruchou ano/ne	
pokud ano, jedná se o stav vrozený trvalý dlouhodobý krátkodobý ?	
3. Jméno příjmení:	
Datum narození:	Současný pobyt:
Dítě je: vlastní osvojené v pěstounské péči manžela manželky jinak	
Zdravotní stav:	
- prodělal/a běžná dětská onemocnění:	
- dlouhodobě se léčí:	
- trpí postižením tělesným smyslovým nebo duševní poruchou ano/ne	
pokud ano, jedná se o stav vrozený trvalý dlouhodobý krátkodobý ?	

Potvrzujeme, že všechny uvedené údaje jsou pravdivé a jsme si vědomi toho, že uvedení údajů nepravdivých může mít za následek vyřazení naší žádosti z evidence žadatelů.

Datum:

Podpis žadatelky

žadatele

Přílohy dotazníku:

- ✓ Fotografie žadatelů (ne starší jednoho roku) a jejich dětí (mají-li je)
- ✓ Potvrzení o příjmech
- ✓ Kopie oddacího listu
- ✓ Lékařské vyšetření podle orgánu sociálně právní ochrany
- ✓ Další doklady, které si vyžádá orgán sociálně právní ochrany

RODIČE

Matka Jméno, příjmení: rozená:
Datum a místo narození:
Zemřela v roce: příčina úmrtí:

Otec Jméno, příjmení: rozený:
Datum a místo narození:
Zemřel v roce: příčina úmrtí:

Sourozenci ano/ne* kolikátý/á jste v pořadí:

MANŽELSTVÍ

Pořadí současného manželství:

Jste-li rozveden/a:

- Trvání předchozích manželství:
- Kdo podal návrh na rozvod a z jakého důvodu:

- Z předchozího manželství jsou děti: ano/ne* kolik
- Jste s dětmi v kontaktu: ano/ne* jak často

Uveďte Vaše výchovné zkušenosti:

¹⁾ vhodnou variantu zakřížkujte

* nehodící se škrtněte

Potvrzuji, že všechny uvedené údaje jsou pravdivé a jsem si vědom/a toho, že uvedení údajů nepravdivých může mít za následek vyřazení mé žádosti z evidence žadatelů.

Datum:

Podpis žadatele(ky):

Žádosti zasílejte na adresu: Rejstřík trestů, Soudní 1, 140 66 Praha 4.

ŽÁDOST O OPIS Z REJSTŘÍKU TRESTŮ

Jen pro účely trestního řízení podle § 10 zák. č. 269/1994 Sb.

Číslo Účel žádosti osvojení		Adresa žadatele
Spisová značka 4 A / 2007		Městská část Praha 4 Úřad městské části Odbor sociální
Jméno a příjmení Bc. Filip Holeček		Táborská 350/32
Razítko Datum a podpis		140 45 Praha 4 - Nusle

Identifikační údaje o sobě

Jméno a původní (rodné) příjmení		Nynější příjmení	Rodné číslo			
Den, měsíc, rok narození	Místo narození	Okres	Pohlaví *	Státní občanství		
			Muž Žena			
Jméno a příjmení otce		Jméno a příjmení matky	Rodné příjmení matky			
Trvalý pobyt						

OPIS REJSTŘÍKU TRESTŮ

* Nelhodící se škrtněte